
HŘÍŠNÉ
MONSTERKY
ZORA KINGA

HŘÍŠNÉ MONSTERKY

Zora Kinga

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 175. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Zora Kinga
Korektura, redakce a sazba:
Petra Stehlíková, Natálie Králová,
Kristýna Tichá
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88568-40-7 epub
978-80-88568-41-4 PDF

Všechny příběhy jsou fikce.

Anotace

Nechte se unést mimo svou každodenní rutinu do náruče monster a objevte svět, kde touha nezná hranic. Čekají vás žhavá setkání, nebezpečná přitažlivost i nezapomenutelné okamžiky s bytostmi, které rozhodně nejsou tak docela lidské.

Od tajemných hlubin jezer a oceánů až po místa, kam se běžný člověk jen tak nevydá. Každé monstrum má svůj příběh, své kouzlo i vlastní způsob, jak vám zamotat hlavu.

Troufnete si zjistit, jaké to je podlehnout jejich kouzlu?

Obsah:

Lochneska …… 6
Kraken ……..... 27
Archeoložka …… 42
Cizí planeta …….. 61
Osobní bodyguard ……...… 78
Yeti …… 119
Monstrum ……...…142
Poděkování ……..... 207

LOCHNESKA …ANEB TAK TROCHU BIZÁR

Lochness…

Chladná skotská voda mi už lezla na nervy. Celá desetiletí jsem snášela turisty s teleobjektivy, kteří v mlze lovili rozmazanou kachnu a pak se na internetu hádali, jestli jsem kláda, nebo čokoška po nárazu s transformátorem, ale na selfie se mnou mohli rovnou zapomenout. Měla jsem pověst, důstojnost a tři sta metrů hluboké jezero, do kterého jsem mohla zalézt, kdykoli mě lidstvo začalo nudit. No nebudu lhát, pár jedinců se mi dostalo pod kůži a dva dokonce i pod šupiny, a díky nim jsem se naučila vše, co k životu potřebovali, i to, jak zaujmout na sockách. *Jenže lidi mají životy zoufale krátké…*

Ten večer mě po dlouhé době zaujal někdo jiný. U rezavého zábradlí mola pod hradem Urquhart stál muž kolem třicítky, v promáčeném tričku, s termoskou v ruce a výrazem člověka, kterému právě zkrachoval vztah i hypotéza o neexistenci monster. Díval se do vody tak urputně, až mi ho bylo skoro líto.

Prořízla jsem černou hladinu a vynořila dlouhý krk, abych vydechla oblak páry. Otočil se, upustil termosku a zůstal na mě zírat s pusou otevřenou dokořán.

„Co… co to, kurva…“ vypravil ze sebe.

Zabublala jsem tak hluboko, až se mu rozvibrovaly zuby. Pak jsem se vytáhla na molo. Ztrouchnivělá prkna zasténala pod vahou mého robustního těla a on ucouvl až k zábradlí.

„Neboj se, drahoušku, dneska nemám chuť na lidi. Tedy... určitě ne k večeři,“ promluvila jsem lidskou řečí s tak pronikavou intonací, že bych čekala minimálně kalhoty dole.

To ho ale kupodivu uklidnilo méně, než jsem čekala. Ovinula jsem mu ocas kolem pasu, ale nechala jsem sevření volné. Cítila jsem, jak se třásl, ale pod rouškou tmy mi i přesto položil dlaň na šupiny. Nebyl to pokus odstrčit mě, spíš si ověřoval, že jsem skutečná.

„Ty –“

„Jestli chceš, pustím tě,“ ujistila jsem ho a naklonila k němu hlavu. „Stačí říct.“

Polkl.

Pohled mu sklouzl po mém krku k lesklému břichu a v očích se mu vedle strachu rozsvítila i fascinace, na kterou jsem upřímně čekala. *Vždycky*

vyhraju.

„Nepouštěj mě.“

Uf… Taková slova člověk od kryptozoologa neslyší každý den.

Stáhla jsem ho k hladině a než stačil panikařit, vsunula jsem mu pod jazyk drobnou stříbrnou šupinu.

„Polkni to!“

Kupodivu poslechl a zázračná pomůcka se rozpustila jako sůl. Kolem jeho úst se vytvořila bublina vzduchu, takže jsem ho hned stáhla pod vodu.

Zíral na mě ještě vyjeveněji než na molu, ale teď se usmíval. Šupina z mé vagíny měla vždycky tajemné účinky. Kdyby se dostala do nekalých rukou, lidstvo by z ní určitě stvořilo afrodiziakum pro horních deset tisíc, a to by způsobilo apokalypsu.

Vedla jsem ho mezi skalami do jeskyně, kterou žádný sonar nikdy nenašel.

Probral se na lůžku z rašeliny a měkkých vodních trav. Kolem nás se leskly staré mince, rezavé kotvy, utopené kánoe a několik cedulí ZÁKAZ VSTUPU, které jsem sbírala čistě z principu. Tyčila jsem se nad ním v celé své osmadvacetimetrové kráse a mezi zuby jsem držela jeho promočenou občanku, kterou utrousil při první zákrutě.

„Tak co, miláčku? Pořád si myslíš, že v Loch Ness žije jen přerostlá kachna?“ zavrněla jsem.

Zrudl, ale neutekl, vlastně ani nemohl. Zato se posadil a natáhl ke mně ruku. Když mi přejel prsty po spodní straně krku, mimovolně jsem zavřela oči. Lidé měli spoustu vad, ale ruce se jim fakt povedly. *Moje osobní úchylka, ale nešiřte to dál…*

„Můžu?“ zeptal se.

Přikývla jsem a stočila se kolem jeskyně, až mé tělo vytvořilo kruh. Přitáhla jsem ho blíž k měkkému místu pod hrudí, kde byly šupiny jemnější a teplejší. Jeho fascinace se změnila v soustředění. Zkoumal mě dlaněmi, pomalu a beze spěchu, jako by četl mapu, která se mu pod prsty neustále překreslovala.

Když našel úzkou štěrbinu skrytou mezi záhyby mého břicha, uniklo mi zabublání, po němž ze stropu odpadlo několik krápníků. Zarazil se, ale já ho přitiskla ploutví blíž. *Jo, přesně sem ty prstíky dej…*

„Tohle bylo správně. Pokračuj,“ ujistila jsem ho.

Poslechl. Jeho prsty klouzaly po hladké tkáni, kterou voda obalovala teplým slizem. Byla jsem tvor z hlubin, starší než místní hrady, přesto mě obyčejný lidský dotek rozechvěl od tlamy až po špičku ocasu. Voda kolem nás se rozvlnila a mince na dně cinkaly v rytmu mého dechu.

Sklonila jsem hlavu k jeho klínu. Kalhoty měl stále mokré a přilepené k tělu a pod látkou se mu rýsoval důkaz, že strach dávno prohrál s jeho zvědavostí. Zachytila jsem zip drápem a opatrně ho stáhla. Tedy, moc jemná nejsem, ale na lochneské poměry? Látka povolila s hlasitým prasknutím.

„Ty byly nové," vydechl.

„Teď máš lepší historku než kalhoty," odpověděla jsem.

„A celý je to… zvrácený," protestoval, ale jeho penis práskl celou atmosféru po svém. No dobře, pořád byl pod vlivem mé osobní drogy, ale to je jiná kapitola.

Olízla jsem ho špičkou svého dlouhého jazyka. Jen jednou, pomalu, od kořene až vzhůru ke špičce. Celý se napjal a prsty se mi zaryl mezi šupiny. Chutnal po jezerní vodě, ale víc mě fascinoval ten jeho lidský úžas. Když jsem pohyb zopakovala, vyrazil ze sebe mé jméno, nebo alespoň jeho verzi, protože to znělo jako Nessie pronesené člověkem, kterému právě došly všechny argumenty, proč nepokračovat.

Přidržela jsem ho svojí ploutví a jazykem ho objala pevněji. Nemusela jsem spěchat. Střídala jsem dlouhé tahy s lehkým tlakem na žalud, až se mu stehna roztřásla a dech se změnil v krátké, bezmocné vzdechy. Líbilo se mi, jak mě sledoval, v očích se mu zrcadlil nově objevený zázrak, který se rozhodl být pro jednou neslušný.

„Ještě ne," zamumlal a položil mi obě dlaně na tlamu. „Chci… chci i tebe, i když to zní naprosto… šíleně."

Ta věta mnou zarezonovala. Uvolnila jsem ho a převrátila se na bok. Ocasem jsem ho zvedla a položila přímo proti sobě. Stále tak dost volně, aby mohl kdykoli ustoupit, ale neudělal to. Přisunul se a opřel svůj ztopořený penis o můj kluzký otvor.

Byl proti mně směšně malý, ale jeho horkost i tvrdost mě zatraceně přitahovaly. Stáhla jsem svaly kolem něj a pomalu si ho vzala dovnitř. Zalapal po dechu a já zařvala tak hluboko, že se na hladině o dvě míle dál určitě převrátil opuštěný kajak.

Nechala jsem ho najít rytmus.

Zpočátku se pohyboval opatrně, skoro posvátně, ale pak zjistil, že mi jemnost nestačí. Chytila jsem ho ocasem pod hýžděmi a vedla jeho boky prudčeji proti sobě. Každý příraz rozvlnil celé mé tělo. Voda v jeskyni začala bublat a gumová bojka uvázaná u stěny se nafukovala a splaskávala jako vyděšené plíce.

„Silněji," poručila jsem.

„Ty vážíš tak třicet tun!" vyjekl mezi dvěma nárazy.

„To nebyla odpověď."

Zasmál se, doopravdy se zasmál, ale přidal. Přitáhl se za záhyby mých šupin a přirážel do mě s odvahou člověka, který už stejně překročil všechny myslitelné hranice. Svírala jsem ho uvnitř sebe v pulzujících vlnách. Pokaždé zasténal a jeho výraz byl o něco méně lidsky rozumný, zato mnohem upřímnější.

Napětí se ve mně sbíralo a ocas mi mlátil do vody. Stalaktity se tak třásly a potopené mince poskakovaly po dně, čímž jasně dávaly najevo svoje opovržení.

Přitiskla jsem si ho ještě hlouběji. Jeho ruce klouzaly po mém slizu, ale nepustil se.

„Nessie," zachraptěl, „já už…"

„Tak se na mě dívej."

Zvedl hlavu.

V očích neměl hrůzu, naopak – měl v nich čirou, beznadějnou fascinaci. V tu chvíli se ve mně všechno sevřelo. Jeskyní projela tlaková vlna, hladina vystříkla až ke stropu a já ho držela uvnitř, dokud se se zasténáním nepřestal ovládat.

„To… je… kurva… něco!" vykřikl.

Pak jsem ucítila i jeho vyvrcholení, to krátké lidské teplo uprostřed mého obrovského těla. Bylo malé, ale nečekaně intenzivní.

Ještě chvíli jsme zůstali spojení. Pak jsem sevření uvolnila a položila ho zpátky na lůžko. Třásl se, lapal po dechu, ale usmíval se jako šílenec, který konečně našel důkaz pro teorii, již by nikdy nesměl publikovat.

„Tak co?" zeptala jsem se a přikryla ho vlastním tělem. „Pořád se chceš vrátit na břeh?"

Podíval se na mě, na zbytky kalhot a na můj podivně útulný domov.

„Existuje tu něco jako zpáteční lístek?"

„Samozřejmě. Ale turistická sezóna teprve začne," zalhala jsem.

Loďka, co tu sloužila v roli královského lože, praskla při prvním doteku mého ocasu. Upřímně, stejně by v soutěži o nejlepší pelíšek získala poslední cenu, ale příbytek se dal řešit později.

Skotská noc zdaleka nekončila a můj člověk už neležel na rašelině v roli zajatce, kterým stejně nikdy nebyl. Hladil mě po šupinách, zkoumal každý záhyb mého těla a vyptával se snad na milion otázek, té hlavní se ale vyhýbal a ani oklikou odpověď nezískal.

Z děsu v jeho očích ale nezbylo nic, jen hladová zvědavost.

„Slíbíš, že tato noc zůstane naším tajemstvím?“ předešla jsem jeho otázce.

„Blázníš? Tomu by stejně nikdo nevěřil. Strčili by mě do blázince,“ oponoval.

Jenže jsem o něm a jeho životě nevěděla vůbec nic, přece jen má moc nad ním ho ovládala.

„Máš sedm dní. Sedm dní se rozhodnout…“

Za svítání jsem ho vrátila na břeh, sotva stál, přesto se asi třikrát ohlédl k hladině.

PŘÍŠTĚ SNAD BUDE MÍT LIDSKÝ DRUH VĚTŠÍ ŠTĚSTÍ NA ŽABÍ PRINCE NEŽ NA MĚ…

Za týden však přišel znovu. Bez termosky, zato s nepromokavou dekou, novým člunem a výrazem muže, který se rozhodl. Největší záhada jeho života měla šupiny, špatný smysl pro humor a velmi konkrétní představy o terénním výzkumu.

On mě chce? Doopravdy chce?

Srdce mi udělalo trojitý salto.

Myslela jsem, že ho už neuvidím. Lidé se po setkání se mnou obvykle rozdělili do tří skupin:

Ti, kteří pili, dokud nezapomněli.

Ti, kteří napsali knihu, které nikdo nevěřil.

A ti, kteří zbytek života fotografovali každou vlnu a tvrdili, že jsem na ní já.

On udělal něco mnohem podivnějšího. Vrátil se přesně za sedm dní. Laciná podmínka, na kterou mi skočil lidský druh potřetí. První patřil k národní gardě ještě z dob snad gotických. Druhý měl dokonce královskou

krev z anglického dvora, ale měli ho za mrtvého ještě z dob, kdy žil. A teď *ON*.

Přišel před svítáním. Měl nový člun, nepromokavou deku, potápěčský vak a krabici s nápisem *fish and chips*. Určitě ale nevypadal, že šel na piknik s přerostlou ještěrkou. Na molu rozložil spacák a čekal. Bez fotoaparátu a telefonu v ruce. Jen s očima přilepenýma k hladině.

Nechala jsem ho mrznout dvě hodiny. Trocha nedostupnosti prospívala každé legendě.

Když jsem konečně vystrčila z vody oči, usmál se. Nevykřikl ani necouvl.

„Věděl jsem, že přijdeš."

„To říkají všichni posedlí muži těsně před zákazem přiblížení."

Zvedl krabici.

„Přinesl jsem tresku."

„I ty lichotníku, že ty chceš zase moji šupinu," uchechtla jsem se flirtovně a přes řasy párkrát zamrkala. Svačinka byla studená a mastná a já ji snědla tak trošku nekulturně. I s papírem.

„Jmenuju se Daniel," představil se oficiálně, i když já už jeho jméno znala z občanky.

„Mně říkají Nessie," vzpomněla jsem si na jeho oslovení, i když jsem na rozdíl od něj neměla žádné oficiální doklady a jmenovku na skořápce po narození, ze které jsem se vylíhla, jsem fakt nikdy nenašla.

Můj vyvolený byl biolog, zabýval se sladkovodními ekosystémy a celý profesní život tvrdil studentům, že velký neznámý obratlovec v Loch Ness nemůže přežít. Teď seděl na mém ocasu, prsty hladil šupiny a omlouval se mi za několik konferenčních příspěvků.

„Takže jsi ze mě udělala vědeckého idiota," oznámil suše.

„Ne. To jsi zvládl sám. Já jsem jen existovala," fňukla jsem se slizem na nose.

Pod hladinu se tentokrát ponořil bez zaváhání. Šupina pod jazykem mu umožnila dýchat a já ho vedla pomaleji, aby si cestu zapamatoval. Ukazovala jsem mu ryby, co svět neviděl, skalní zlomy ve tvaru jeho ptáka a pradávné světélkující řasy. V mém sevření stále zůstával vědcem, který tak objevoval svět, který lidský oko nepoznalo. Fascinace v něm nebyla jen tělesná, naopak, chtěl vědět, jak vidím ve tmě, co jím v zimě a proč se celá staletí schovávám.